

ORĘDOWNIK

URZĘDOWY

Adres: Drukarnia
Centralna, Śrem.

powiatu śremskiego.

Telefony:
nr. 110 i 120.

Prenumerata: miesięcznie 2,20 zł. Cena pojedynczego numeru 30 g. Ogłoszenia: 20 g. za wiersz nonparelowy 1 łamowy lub jego miejsce.

Wychodzi w środy i soboty. Wydawca: Drukarnia Centralna w Śremie. Odpowiedzialni: za dział urzędowy — podpisujący za dział nieurzędowy: Eryk Średzki w Śremie.

Dział urzędowy.

Rozporządzenie

weterynaryjno policyjne w sprawie pryszczycy.

Wskutek urzędowego stwierdzenia zarazy pryszczycy wśród zwierząt racicowych w Piołowie powiecie poznańskim, ustalam na podstawie rozporządzenia weterynaryjno-policyjnego p. Wojewody Poznańskiego w sprawie pryszczycy z dnia 31. grudnia 1926 r. l. dz. 40180/26. I. (Dz. Urz. Wojew. Poz. nr. 3) jako:

OBWÓD OCHRONNY

Daszewice, Kamionki, Borówiec, Szczytniki, Koninko, Świątniki, Gądky, Żerniki, Robakowo, Dachowa.

W wyżej wymienionych miejscowościach obowiązują od zaraz przepisy na wstępie wymienionego rozporządzenia weterynaryjno-policyjnego p. Wojewody Poznańskiego z 31. grudnia 1926 r. l. dz. 40180/26. I. obwieszczonego w Orędowniku Urzędowym nr. 6 z dnia 22. stycznia 1927 r.

Śrem, dnia 20. kwietnia 1927 r.

L. dz. 4028/27. 4. Starosta
w z. Mittelstaedt.

W miejsce dotychczasowego radcy sierót na obwód Trąbinek p. Jana Śmigielskiego, zamianowałem p. Józefa Kaźmierczaka rolnika z Trąbinka radcą sierót na tenże obwód.

Śrem, dnia 13. kwietnia 1927 r.

L. dz. 3903/27. 4. Starosta
Wilczek.

Rozporządzenie policyjno-weterynaryjne.

Wskutek stwierdzenia wygaśnięcia wścieklizny w Moszczenie powiatu kaściańskiego, uchylam niniejszem moje zarządzenie dotyczące kontumacji psów a ogłoszone w Orędowniku Urzędowym nr. 85 z dnia 30. października 1926 r.

Śrem, dnia 15. kwietnia 1927 r.

L. dz. 13035/27. 4. Starosta
Wilczek.

W miejsce dotychczasowego radcy sierót na obwód Mórka p. Klichowskiego nauczyciela z Mórki zamianowałem p. Stanisława Klupczyńskiego rolnika z Mórki radcą sierót na tenże obwód.

Śrem, dnia 12. kwietnia 1927 r.

L. dz. 3750/27. 4. Starosta
Wilczek.

Obwieszczenie.

w sprawie wiosennego czasu ochrony ryb na rok 1927.

Na podstawie §§ 106 i 107 przepisów wykonawczych z dnia 16-go marca 1918 roku do ustawy rybackiej z dnia 11-go maja 1916 ustanawiam wiosenny czas ochrony ryb na rok 1927 od 20-go kwietnia godz. 6-tej rano do 31-go maja godziny 6-tej rano.

Poznań, dnia 7-go kwietnia 1927 roku.

L. dz. 8999/27. I. Wojewoda
Bniński.

Powyższe podaję do wiadomości publicznej.

L. dz. 3856/27. Starosta
Wilczek.

Rozporządzenie policyjne.

Na mocy §§ 6 i 11 ustawy o zarządzeniach policyjnych z dnia 11 marca 1850 zarządzam co następuje:

1. Właściciele i dzierżawcy gruntu na którym okaże się kaniańka są zobowiązani chwast ten zniszczyć przez skopanie odnośny przestrzeni ziemi i przykrycie jej całkowicie ziemią lub też przez spalanie i to zanim kaniańka zacznie kwitnąć.

2. Odnośni właściciele i dzierżawcy, którzy dopuszczą do zakwitnięcia kaniańki, zostaną ukarani grzywną w wysokości od 1 do 30 zł. lub odpowiedniemi aresztem.

Śrem, dnia 12. kwietnia 1927 r.

L. dz. 3863/27. 4. Starosta
Wilczek.

Ministerstwo Rolnictwa
i Dóbr Państwowych
Nr. 743 W. I.
Przedmiot: przewóz
koni z Niemiec.

Warszawa, dnia 21. marca 1927 r.

Ponieważ przywóz zwierząt domowych z Niemiec nie jest pod względem weterynaryjnym w myśl par. 7. niemieck. ustawy o tłumieniu zaraźliwych chorób zw. z 26. 6. 1909 r. uregulowany w sposób ogólny, przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych reguluje sprawę indywidualnie, ustanawiając w każdym poszczególnym wypadku warunki wet. polic. odnośnie przewozu zwierząt gospodarskich. W tym celu należy w każdym poszczególnym wypadku zwracać się do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Za Ministra
(—) Dr. Fischoeder

Dyrektor Departamentu Weterynarii.

Powyższe udzielam do wiadomości zainteresowanych.

Śrem, dnia 20. kwietnia 1927 r.

L. dz. 3951/27. 4. Starosta
Wilczek.

Zwalczanie Kianianki w koniczynie.

Pierwszym i najważniejszym warunkiem uchronienia zasiewów koniczyn, a także łąk przed kianianką jest nie wysiewanie jej razem z nasiewem. To też przed wojną było już dość rozpowszechnieniem zaopatrywanie nasienia koniczyn (czerwonej, białej szwedzkiej) lucerny oraz niektórych traw, np. tymofki specjalne świadectwa Stacji Oceny Nasion które kontrolowały nasienie z każdego worka na zawartość kianianki, i worki z nasieniem, czystem plombowały własną plombą. Była to t. zw. „koniczyna plombowana” do której można było mieć pewność, że jest wolną od kianianki.

Koniczynę taką można było dostać w lepszych firmach nasiennych, np. w Składach Syndykatu Rolniczego Warszawskiego, w firmach A. Grodzki, R. Wazilewski, T. Kowalski i A. Trylski w Warszawie i innych.

Po wojnie niestety, takie badanie szczegółowe nasion koniczyn zostały zarzuconem i o wznowieniu „plombowania” tych nasion na większą skalę dotychczas nie słychać. Byłoby to jednym radykalnym środkiem ustrzeżenia rolnictwa od strat powodowanych przez kianiankę.

Na drugim planie stoi niszczenie kianianki na polu: Czynić to należy możliwie wcześniej, zanim kianianka wytworzy nasiona, a więc przed pierwszym pokosem koniczyny.

Miejsce opalone przez kianiankę, powinno się wykosić możliwie nisko, i to przynajmniej na 1 metr szerzej, aniżeli dochodzą rozgałęzienia nitek pacorzystą.

Roślinność skoszona zabrać w worki i z pola usunąć, resztki zaś roślinności na miejscu wykoszonym przykryć warstwą siewki, oblać naftą i spalić wreszcie miejsce te starannie przekopać i po pewnym czasie podsiać trawą.

Niektórzy radzą zamiast ognia przykryć miejsce wykoszone po kianiance warstwą wapna palonego, polać wodą i następnie przekopać. Skutecznym okazało się fakcie zagaszenie miejsca z kianianki 15%-wym, roztworem siarczanu żelaza które kianiankę wypala.

Jeżeli kianianka ma być wygubiona dopiero w drugim pokosie albo na koniczenie nasianej, wtedy liczyć się trzeba z możliwością rozsiania dojrzałej już kianianki po polu i z tem większą ostrożnością zabiegu dokonać. Koniczynę skoszoną, w z kianianką należy w tym wypadku również spalić, bowiem ziarna dojrzałej kianianki nie tracą zdolności kiełkowania po przejściu przez przewód trawienny zwierząt.

Państwowy Naukowy Instytut Rolniczy w Bydgoszczy chętnie wyśle w razie potrzeby rzeczoznawcę dla zebrania informacji na miejscu i ewentualnie dla udzielenia odpowiednich wskazówek.

Powyższe wskazówki podaje Panom Rolnikom do wiadomości.

Śrem, dnia 12. kwietnia 1927 r.

L. dz. 3863/27. 4. Starosta
Wilczek.

Ogłoszenie.

Podaje się do publicznej wiadomości, że dnia 17. maja 1927 r. odbędzie się o godzinie 11 przed południem wodno-prawne dochodzenie w myśl art. 198 ust. wodnej z dnia 19. IX. 22. (Dz. U. R. P. nr. 102) wskutek wniosku Wydziału powiatowego w Śremie.

Przedmiotem rozprawy będzie budowa nowego mostu żelbetowego nad kanałem Obra pod Mszczyczynem na drodze Dolsk — Piaski.

Projekt techniczny wraz z opisem wyłożony jest do publicznego przeglądu w Starostwie pokój 19. w godzinach od 10-tej do 13-tej z wyjątkiem niedziel i świąt.

Podania pisemne lub protokolarne oświadczenia przeciwko ewentl. zmianom co do projektowanego przepływu wody wzgl. pogłębienia profilu kanału pod mostem wskutek niewłaściwego odpływu wody z pól drenowanych oraz łąk od i nawadnianych jak również żądanie w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń w obrębie mostu wnosić należy do Starostwa do dnia rozprawy lub też w czasie rozprawy do rąk przewodniczącego Komisji.

Zarazem ostrzega się, że ci którzy w wyżej wskazanym terminie lub trakcie rozprawy komisyjnej nie podnoszą przeciw powyżej podanym okolicznościom, mogących mieć pewien wpływ na zmianę projektu, żadnych zarzutów tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia lub utrzymanie urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowanie, gdyby takie urządzenie nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Punkt zborny komisji wyznacza się przy przejściu drogi powiatowej Dolsk — Piaski nad kanałem Obry pod Mszczyczynem.

Śrem, dnia 15-go kwietnia 1927 r.

L. dz. 4078/27. Starosta
wz. Mittelstaedt.

Ogłoszenie.

Podaje się do publicznej wiadomości, że dnia 12. maja 1927 r. o godz. 1/2 10 przed poł. odbędzie się na terenie majątności Luciny i Zbrudzewo wodno prawne dochodzenie w myśl art. 198 ustawy wodnej dnia 19. IX. 22. (Dz. U. R. P. nr. 102) wskutek wniosku właścicieli wyżej cyt. majątn. pp. Teodora Ossowidzkiego i Witolda Skrzydlewskiego.

Przedmiotem rozprawy będzie zezwolenie na meliorację obszarów majątności Luciny i Zbrudzewo po prawej stronie szosy Śrem — Kórnik między Zbrudzewem i Czmoniem.

Projekt techniczny wrac z opisem wyłożony jest do publicznego przeglądu codziennie od 10—2 przed poł. w Starostwie w Śremie z wyjątkiem niedziel i świąt.

Podania pisemne lub protokolarne oświadczenia przeciwko ewentualnemu udzieleniu pozwolenia jak również żądania w przedmiocie wypłaty odszkodowań wnosić należy do Starostwa do dnia rozprawy lub też w czasie rozprawy do rąk przewodniczącego Komisji.

Zarazem ostrzega się, że ci, którzy w wyżej wskazanym terminie lub w trakcie rozprawy komisyjnej nie podnoszą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia lub utrzymania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowanie, gdyby takie urządzenie nie dało się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Punkt zborny Komisji wyznacza się przy skrzyżowaniu szosy Śrem — Kórnik z drogą prowadzącą od szosy do Orkowa.

Śrem, dnia 13-go kwietnia 1927 r.

Starosta

L. dz. 3553/27.

wz. Mittelstaedt.

Rozporządzenie

Wojewody Poznańskiego z dnia 9-go kwietnia 1927 r. Licz. dz.: 9220/27. I. w sprawie zmiany rozporządzenia weterynaryjno-policyjnego z dnia 20-go lutego 1927 roku Licz. dz. 4270/27. I. (Dz. Urz. Woj. Poz. Nr. 11 z dnia 12-go marca 1927 r.) w przedmiocie taryfy opłaty za oględziny zwierząt rzeźnych i badania mięsa wraz z badaniem co do włośni, obowiązujące na obszarze Województwa Poznańskiego z wyjątkiem obszarów, podlegających obowiązkowi uboju zwierząt rzeźnych w rzeźniach publicznych.

Na mocy § 14 prusk. ust. wykon. z dnia 28. I. 1902. (Zb. ust. str. 229) oraz § 24 prusk. przep. wykon. z dn. 20. III. 1903 r. (Min. Bl. f. d. ges. in Ver. str. 56) do ustawy o oględzinach zwierząt rzeźnych i badaniu mięsa z dn. 3. VI. 1900 r. (Dz. Ust. str. 547) oraz upoważnienia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 8. 2. 1927 r. Nr. 1672. W. III. zarządzam co następuje:

§ 1.

Zmieniam postanowienia § 6 tutejszego rozporządzenia z dnia 20 lutego 1927 roku Licz. dz. 4270/27. I. Dz. Urz. Nr. 11, poz. 118 w ten sposób, że otrzymuje on brzmienie następujące:

Uzupełniające badanie mięsa.

Lekarz weterynaryjny pobiera za każde pierwsze zwierzę tego samego posiadacza, podlegające uzupełniającemu badaniu 5.— złotych za każde zaś następne równocześnie badane 2.— złote 50 groszy ze Skarbu Państwa lub diety przewidziane dla urzędników państwowych VII. st. st. w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów (Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16-go lipca 1924 r.) i zwrot kosztów podróży zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2-go lipca 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. No. 72, poz. 703).

§ 2.

Inne postanowienia powołanego rozporządzenia tutejszego pozostają nadal w mocy.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia jego w Dziennikach Urzęd. Woj. Poznańskiego.

WOJEWODA: BINIŃSKI.

Powyższą podaję do wiadomości w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 4. kwietnia 1927 r. l. dz. 2333/27. 4. ogłoszonego w Orędowniku Urzędowym nr. 27 z dnia 6. kwietnia 1927 r.

Śrem, dnia 20. kwietnia 1927 r.

Starosta
Wilczek.

L. dz. 3956/27. 4.

Poznań, dnia 12-go kwietnia 1927 r.

Wojewoda Poznański

L. dz.: 9335/27. I.

Obwieszczenie

o ogólnym poborze mężczyzn obowiązanych w bieżącym roku do stawiennictwa.

§ 1.

Rozporządzeniem z dnia 21-go marca 1927 r. Licz.: 8284/Pob. Og. Org. zarządził Minister Spraw Wojskowych na podstawie art. 3. ustawy z dnia 11-go marca 1927 roku o poborze rekruta (Dz. U. R. P. Nr. 29, p. 233 oraz art. 33. ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 23-go maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, p. 609).

Pobór ogólny,

do którego w roku bieżącym stawić się powinni:

- a) mężczyźni, urodzeni w 1906 roku,
- b) mężczyźni, będący w wieku poborowym, którzy przy poborze w roku poprzednim uznani zostali za czasowo niezdolnych do służby wojskowej (kategoria B.)
- c) mężczyźni, którzy, będąc w wieku poborowym dotychczas obowiązkowi stawienie się przed komisją poborową nie uczynili zadość,
- d) mężczyźni, którzy zgłoszą się do ochotniczej służby wojskowej do dnia 1-go lipca 1927 r. w Powiatowych Komendach Uzupełnień, właściwych dla faktycznego miejsca zamieszkania,
- e) mężczyźni, kończący w roku bieżącym 50 lat życia, którzy z jakichkolwiek powodów obowiązkowi stawienia się do poboru nie w wieku poborowym nie uczynili zadość,
- f) mężczyźni, kończący w roku bieżącym 50 lat życia, którzy uzyskali obywatelstwo polskie lub wystąpili ze stanu duchownego.

§ 2.

Służba półtoraroczna.

Poborowi i ochotnicy, grażący w roku bieżącym korzystać z prawa do półtorarocznej służby a uznani zostali za zdolnych do służby w wojsku stałym, winni najpóźniej do dnia 25-go czerwca bieżącego roku udowodnić, że ukończyli z dobrym wynikiem ogólno-kształcącą państwową szkołę średnią lub prywatną, uznaną przez państwowe władze szkolne za równoważną państwowej, albo uznaną przez te władze za równorzędną szkołę zawodową, i zdali egzamin dojrzałości, względnie inny przez władze szkolne wymagany egzamin końcowy.

W tym celu należy wnieść pisemne podanie do władz administracyjnych I-ej instancji z dołączeniem następujących dokumentów:

a) świadectwo dojrzałości lub świadectwo równorzędnych,

b) wyciągu z ksiąg ludności lub metryki urodzenia.

W celu uzyskania prawa do półtorarocznej służby wojskowej, ubiegający się winni stawić się osobiście przed Komisją poborową, o ile ubieganie się ma miejsce w czasie ogólnego poboru.

Poborowym (ochotnikom), podlegającym wcieleniu w dany rok, o ile do dnia wcielenia do szeregów nie przedstawia powodów potrzebnych do uzyskania prawa do półtorarocznej służby w wojsku stałym, nie udziela się tego prawa.

Podlegają oni wcieleniu na ogólnych zasadach i pełnią służbę w wojsku stałym przez czas lat dwóch względnie 2 lat i jednego miesiąca.

§ 3.

Odroczenie.

I. Odroczenie terminu odbycia służby w wojsku stałym może być udzielone:

- d) Jedynemu żywicielowi rodziny, za którego uważany jest jedyny niezdolny do pracy rodziców, lub też wdowy lub wdowca, jedyny syn nieślubnej matki oraz jedyny rodzony lub przyrodni brat osieroconego i do pracy niezdolnego ślubnego lub nieślubnego rodzeństwa, o ile utrzymanie tej rodziny jest zależne od jego pracy i o ile poborowy ten obowiązek istotnie spełnia. Rodzice, o ile ukończyli 60 lat życia, oraz matki samotne, o ile ukończyli 45 lat życia, uważani są za niezdolnych do pracy i badaniu w tym kierunku nie podlegają.
- b) Właścicielom odziedziczonych gospodarstw rolnych, o ile te gospodarstwa samodzielnie prowadzą i jedynie z nich źródło dochodu mają, który wystarcza na ich wyżywienie jednej rodziny ani przekracza trzykrotnie takiego dochodu.
- c) osobom, odbywającym studia teoretyczne i praktyczne:
 - 1) dla uczniów szkół średnich ogóln-kształcących państwowych lub równorzędnych najwyżej do 23-go roku życia włącznie;
 - 2) dla zwyczajnych słuchaczy wyższych zakładów naukowych lub równorzędnych najwyżej do 26 lat życia;
 - 3) dla uczniów, terminujących w rzemiośle u majstrów cechowych najwyżej do 22-go roku życia włącznie;
 - 4) dla absolwentów uczelni wyższych, którzy byli ich zwyczajnymi słuchaczami, o ile przygotowują się do egzaminów dyplomowych, nie dłużej jednak niż na jeden rok, licząc od dnia uzyskania absolutorium i najwyżej do 1-go lipca tego roku, o ile w roku bież. kończą 26 lat życia. Kandydaci, ubiegający o odroczenie terminu odbycia służby w wojsku stałym powinni przedstawić odpowiednie zaświadczenie rektora uczelni wyższej.

II. Termin wniesienia wniosku o odroczenie.

Osoby, ubiegające się o odroczenie terminu odbycia służby w wojsku stałym, winny odnośne podanie wnieść do właściwej władzy administracyjnej I-ej Instancji (Starostwo względnie Magistrat w Poznaniu, Bydgoszczy, Gnieźnie i Inowrocławiu) w terminie od 15-go lutego roku bieżącego do dnia poprzedzającego stawienie się proszącego przed Komisją poborową.

III. Środki prawne:

Osoba, której w I-ej instancji odmówiono prawa do półtorarocznej służby wojskowej lub odroczenia ma prawo wnieść zażalenie do II-giej instancji (do Województwa przez Starostwo względnie Magistrat w Poznaniu, Bydgoszczy, Gnieźnie lub Inowrocławiu) w terminie 14-to dniowym od dnia doręczenia orzeczenia.

§ 4.

Wszyscy stający do przeglądu obowiązani są stawić się w stanie zupełnie trzeźwym, czysto ubrani i umyć (wykąpać).

§ 5.

Popisowi (ochotnicy) winni przynieść ze sobą do przeglądu wszystkie wojskowe dokumenty osobiste, wystawione przez wojskowe władze i dokumenty cywilne, wystawione przez władze administracyjne (dowody osobiste, paszport i t. d.)

§ 6.

Winny niestawienia się bez uzasadnionych przyczyn przez komisję poborową wzgl. rozpoznawczą (II instancja), albo wogóle niezgłoszenie się w terminie przed władzą, powołaną do stwierdzenia niezdolności do służby wojskowej ulegnie karze grzywny do 500,— złotych lub aresztu do 6 tygodni albo obu tym karom łącznie.

§ 7.

Winny czynu, określonego w par. 6. popełnionego w zamiarze uchylenia się od służby wojskowej ulegnie karze więzienia do lat dwóch.

§ 8.

Winny opuszczenia granic Rzeczypospolitej lub pozostawiania zagranicą w celu uchylenia się od służby wojskowej, ulegnie karze więzienia do lat dwóch.

§ 9.

Winny oszukańczych zabiegów w celu uzyskania dla siebie, lub dla innej osoby nieprawnych odroczeń lub skrócenia czasu służby wojskowej ulegnie karze więzienia do jednego roku.

§ 10.

Winny uszukańczych zabiegów w celu uzyskania dla siebie lub dla innej osoby nieprawego zwolnienia od służby wojskowej, ulegnie karze więzienia do lat trzech.

§ 11.

Winny spowodowania u siebie choroby lub uszkodzenia cielesnego w zamiarze uchylenia się od służby wojskowej, bez względu na to, czy uszkodzenie to lub chorobę wywołał osobiście, czy za pośrednictwem lub przy pomocy obcej osoby, ulegnie karze więzienia do lat trzech.

§ 12.

Winny spowodowania u innej osoby za jej zgodą choroby, lub uszkodzenia cielesnego w celu dopomożenia jej do uchylenia się od służby wojskowej ulegnie karze więzienia od jednego roku do lat pięciu.

§ 13.

Winny skłonienia osoby wezwanej do służby wojskowej do niestawienia się na służbę w terminie oznaczonym ulegnie karze więzienia do sześciu miesięcy.

Tę samą karze i na tych samych zasadach ulegnie również ten, kto stara się skłonić osobę wezwaną do służby wojskowej, do niestawienia się na służbę w terminie oznaczonym, o ile czyn odnośny nie stanowi przestępstwa sorowiej karnego.

Przepis niniejszy nie wyklucza kary surowszej za podżeganie do dezercji, jeśli podżegano do takiego niestawienia się na służbę, które pociąga za sobą odpowiedzialność za dezercję.

WOJEWODA: BNIŃSKI.

Powyższe podaje do ogólnej wiadomości.

Starosta
Wilczek.

L. dz. 3903/27. 7.

Stwierdzono, że pomimo bezwzględnego zakazu sprzedaży lub podawania napojów zawierających jakiegokolwiek ilości alkoholu osobom nieletnim do ukończonego 21 roku. dalej uczniom szkół niższych i średnich bez względu na wiek, zawartego w postanowieniu Art. 7 Ustawy z dnia 23. kwietnia 1920 r. o ograniczeniach sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 35/20 poz. 299) faktycznie zakazu tego się nie przestrzega, pomimo zarządzeń w sprawie obław za pijakami, widzi się pijanych osobników, wałęsających bezkarnie w miejscach publicznych oraz wbrew ostatnim rozporządzeniom władze policyjne nie ograniczyły godzin policyjnych, lecz co gorsza godziny te faktycznie przedłużają bez żadnej widocznej potrzeby, a niejednokrotnie aż do rana.

Wobec powyższego przypominam następujące postanowienia: „Kto w stanie nietrzeźwości, wywołanej nadużyciem napojów alkoholowych zachowaniem daje powód do publicznego zgorszenia, a także kto w takim stanie nietrzeźwości znajduje się w miejscach publicznych, bez względu na swoje zachowanie się podlega karze w Art. 8 wyżej wymienionej ustawy przewidzianej”.

Takiej samej karze podlega ten, kto drugiego do takiego stanu nietrzeźwości doprowadził, prócz tego odpowiada on obok nietrzeźwego solidarnie za wszelkie szkody i straty wyrządzone innym przez osobę, która do stanu nietrzeźwości doprowadził lub do niego się przyczynił.

Przekroczenia postanowień art. ulegną, o ile czyn nie podlega surowszemu ukaraniu w myśl obowiązujących ustaw karnych karze grzywny do 200 zł. lub aresztu do miesiąca, w razie zaś powtórzenia przekroczenia karze grzywny do 1000 zł. lub aresztu do 3 miesięcy.

Oprócz tego kary aresztu i grzywny mogą być nałożone jednocześnie, a nadto może być orzeczone cofnięcie koncesji na sprzedaż lub wyszynk napojów alkoholowych.

Dwukrotne przekroczenie postanowień tej ustawy powoduje niezależnie od kar przewidzianych utratę koncesji.

Śrem, dnia 12. 4. 1927 r.

Starosta
Wilczek.

Art. 45. 1. Pozwolenia władzy wodnej potrzeba:

1. do używania i zużywania oraz odprowadzania wody nadziemnie lub podziemnie, bezpośrednio lub pośrednio,
2. do doprowadzenia wody i innych cieczy nadziemnie lub podziemnie, bezpośrednio lub pośrednio,
3. do istotnej zmiany łóżyska lub brzegów wody płynącej,
4. do obniżenia lub podnoszenia zwierciadła wody zwłaszcza trwałego zbierania wody przez wstrzymywanie odpływu,

5. do budowy i istotnej zmiany, urządzeń, w szczególności mostów i kładek tudzież zakładania nad wodą i w wodzie przewodów rurowych i kabli,
6. do budowy portów, przystani i dojazdowych kanałów żeglownych, o ile te ostatnie nie stanowią samodzielnych dróg wodnych, albo też budowane są przez prywatne przedsiębiorstwa przy udziale lub bez udziału Państwa w kosztach
7. do urządzenia zakładów kąpielowych, przeznaczonych do publicznego użytku,
8. do urządzania stałych przewozów (art. 27).

2. Pozwolenie jest zbyteczne, gdyż powyższe prawa istniały przy wejściu w życie niniejszej ustawy i przez nią zostają utrzymane, lub gdy używanie wody z mocy przepisów o użytkowaniu powszechnem jest dozwolone.

3. Również zbyteczne jest pozwolenie na wykonanie budowli wodnych i regulacyjnych przez Państwo lub związki samorządowe na podstawie projektów, zatwierdzonych przez Ministra Robót publicznych, postępowanie zaś wodno-prawne w sprawach tych projektów ograniczy się winno do rozprawy i orzeczenia co do zarzutów i żądań stro interesowanych.

4. O dopuszczalności ujęcia wody podziemnej za pomocą robót przedsięwziętych na podstawie uprawnienia uzyskanego według ustaw górniczych lub też uprawnienia do wydobywania minerałów żywnych, uzyskanego według austriackich ustaw 11. maja 1884 (aust. Dz. Ust. P. Nr. 7 1) i z 9. stycznia 1907 (aust. Dz. Ust. P. Nr. 7) jak również galicyjskiej ustawy krajowej z 22. marca 1908 (Dz. Ust. kraj. Nr. 61 krajowej ustawy naftowej), rozstrzygają władze górnicze. Natomiast na urządzenie zakładów wodnych na powierzchni ziemi ma posiadacz kopalni i uprawniony do wydobywania minerałów żywnych uzyskać pozwolenie władzy wodnej, według postanowień niniejszej ustawy.

5. Na skutek podania może być pozwolenie przywiązane do prawa własności gruntowej.

Art. 252. 1. Przysługujące przy wejściu w życie niniejszej ustawy prawa:

1. użytkowania wody płynącej w jeden ze sposobów wymienionych w art. 45,
2. rozporządzania wodą jeziora, nie należącego do wody płynącej i wodą podziemną poza ograniczeniami art. 18 i 19,
3. żądania przyjęcia dziko spływającej wody przez właścicieli niżej położonych gruntów.

Pozostaje nie naruszone, o ile oparte są na specjalnym tytule prawnym.

2. Przysługujące przy wejściu w życie niniejszej ustawy, a nie oparte na specjalnym tytule prawa użytkowania wody płynącej i innych wód w myśl ust. 1 p. 1 i 2 mają o tyle i tak długo moc obowiązującą, o ile istnieją prawne urządzenia, służące do ich wykonania, jeżeli urządzenia te wniesione zostały przed 1. stycznia 1923, lub przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonania.

3. Uważa się za domniemane prawne istnienie zakładu, który w dniu 1. stycznia 1923 istniał dłużej niż 10 lat. Domniemanie to nie stosuje się do tego, kto w ciągu ostatnich dziesięciu lat podniósł zarzuty przed właściwą władzą przeciw prawnemu istnieniu zakładu.

4. Treść prawa utrzymanego w mocy w myśl niniejszego artykułu, o ile ono jest oparte na szczególnym tytule, określa się według tego tytułu. Zre-

szłą pozostają miarodajne dotychczasowe ustawy z następującymi bliższymi postanowieniami i ograniczeniami:

- a) zanieszczenie wody, które przekracza zwykłą normę jest niedopuszczalne,
- b) prawo piętrzenia wody poza granicą własnych gruntów nie może być nabyte na podstawie zasiedzenia,
- c) gdy po wejściu w życie tej ustawy skutkiem wykonywania prawa wydobywania wody podziemnej wyniknie szkoda rodzaju, określonego art. 19 ust. 1, poszkodowani mogą żądać wykonania urządzeń, które zapobiegają szkodzie albo ją wyrównują, jeżeli takie urządzenia dadzą się pogodzić z przedsiębiorstwem i gospodarczo usprawiedliwić. W przeciwnym razie mogą żądać odszkodowania, o ile przedsiębiorca bez narażenia sprawności i rentowości przedsiębiorstwa jest w stanie dać odszkodowanie. Odszkodowanie może polegać na periodycznych świadczeniach.

5. Art. 63 należy odpowiednio zastosować do praw utrzymanych w mocy.

6. Zmiana stanu wody jest nadal w dotychczasowym zakresie dozwoloną jeżeli jest spowodowana wprowadzeniem wody z jezior i stawów rybnych, o ile bywają spuszczone dla oczyszczenia dna, ob-siania lub połowu ryb.

Śrem, dnia 12. 4. 1927 r.

Starosta
Wilczek.

Okólnik Nr. 19.

Przedmiot: Opłaty stemplowej od umów, zawieranych przez urzędy państwowe.

Nowa ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1-go lipca 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 98, p. 570), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 1927 r., zmienia prawo dotychczasowe również w zakresie norm specjalnych, dotyczących się opłat od umów zawieranych przez urzędy państwowe.

Okólnikiem z dnia 8 stycznia b. r. — Nr. DP. 0/3/VII. Ministerstwo Skarbu podało wyjaśnienia, zawierające najpotrzebniejsze w tej dziedzinie wskazówki, a mianowicie:

1. Skarb Rzeczypospolitej zasadniczo nie jest zwolniony od opłat stemplowych; również nie są zwolnione do opłat stemplowych państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnymi osobami prawnymi. Pisma, wymienione w ustawie o opłatach stemplowych jako podlegające opłacie, są tylko w przypadkach wyjątkowych zwolnione od opłat z tego tytułu, że wiążą się z czynnościami urzędów państwowych, względnie państwowych zakładów i przedsiębiorstw; mianowicie nie podlegają opłacie stemplowej;

- a) obligacje oraz innego rodzaju obligi Skarbu Rzeczypospolitej oraz polskich państwowych zakładów i przedsiębiorstw, będących odrębnymi osobami prawnymi; jeżeli Skarb Rzeczypospolitej albo państwowy zakład lub państwowe przedsiębiorstwo, będące odrębną osobą prawną zaciąga pożyczkę w obligacjach (listach zastawnych, obligacjach fundowanych), to nie tylko oblig (skrypt dłużny), stwierdzający otrzymanie pożyczki w obligacjach, ale również same obligacje, w których pożyczka została wypłacona, są wolne od opłaty stemplowej (art. 120 punkt 1 i 2).
- b) pełnomocnictwo, udzielone przez Skarb Rzeczypospolitej (art. 112, punkt 3).
- c) wystawione przez Skarb Rzeczypospolitej pokwitowania oraz zezwolenia na wykreślenie wpisu w księdze wieczystej t. j. w księdze hipotecznej, gruntowej, górniczej kolejowej, naftowej (art. 137, punkt 8, art. 139).
- d) podania, wnoszone przez urzędy państwowe imieniem Skarbu Rzeczypospolitej (art. 144, punkt 1).
- e) świadectwa urzędowe, wydawane urzędem państwowym w sprawach, dotyczących się Skarbu Rzeczypospolitej (art. 160, punkt 3 w związku z punktem 1 art. 144) z wyjątkiem wtórników, odpisów i wyciągów (które podlegają opłatom przewidzianym w art. 157).

W przypadkach, wymienionych wyżej w punkcie a, są zwolnione od opłaty; Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie państwowe zakłady i przedsiębiorstwa będące odrębnymi osobami prawnymi. Natomiast w przypadkach, wymienionych w punktach c—e uwolnienie od opłaty jest przyznane tylko Skarbowi Rzeczypospolitej, a nie służby zakładom i przedsiębiorstwom państwowym, będącym odrębnymi osobami prawnymi (poza przypadkami wymienionymi niżej w punktach f, g, h)

- f) dalszy wyjątek zachodzi co do państwowych zakładów szkolnych będących odrębnymi osobami prawnymi. Zakłady te, w szczególności szkoły akademickie (art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. nr. 72, poz. 494), są zwolnione od opłat stemplowych we wszystkich przypadkach, wymienionych wyżej w punktach a — e) a zatem są w tej dziedzinie zrównane ze Skarbem Rzeczypospolitej a nadto są one osobiście zwolnione od opłaty, gdy zawierają umowę, obustronnie obowiązującą, a podlegającą opłacie procentowej (art. 16); kontrahent zaś, który z państwowym zakładem szkolnym, będącym odrębną osobą prawną, zawiera umowę, obustronnie obowiązującą, ma zapłacić tylko połowę opłaty procentowej,
- g) Wolne są od opłaty stemplowej; pisma, dotyczące się nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny na zasadzie przepisów o reformie rolnej (art. 54, punkt 2),
- h) pisma, stwierdzające sprzedaż przedmiotów monopolu państwowego, tudzież rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie takiej umowy — jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą bądź kupującym (art. 69, punkt 2 i art. 73 punkt 3).

Poza przypadkami wyjątkowymi, wymienionymi wyżej w punktach a — h, państwo polskie, jako takie, nie jest zwolnione od opłat stemplowych.

W szczególności więc, gdy Skarb Rzeczypospolitej lub przedsiębiorstwo państwowe nabywa lub sprzedaje nieruchomość (poza przypadkiem, wymienionym w punkcie g) albo zawiera umowę najmu, ma być uiszczona pełna opłata.

II. Jeżeli bądź urząd państwowy, działający imieniem Skarbem Rzeczypospolitej lub jak zarządca majątku niepaństwowego, bądź zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa zawiera umowę, która podlega opłacie stemplowej, to co do sposobu i terminu uiszczenia opłaty obowiązują zasady następujące:

- 1) W razie zawarcia umowy w formie aktu notarialnego przed notariuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i pruskiej, jak również w razie zawarcia umowy w formie pisma, uwierzytelnionego przez notariusza, który ma siedzibę na tym obszarze, opłatę wymierza i pobiera notariusz (art. 27 i 28);
 - 2) W razie zawarcia umowy w formie aktu sądowego opłatę wymierza bądź kancelarja sądowa bądź urząd skarbowy według zasad ogólnych, podanych w art. 30 i 31 oraz w punkcie 2 artykułu 33;
 - 3) we wszystkich innych przypadkach opłatę stemplową wymierza urząd państwowy, względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa, który zawarł daną umowę.
- Urząd państwowy (względnie zarząd państwowego zakładu, przedsiębiorstwa) 1) ma zatem wymierzyć opłatę,
- a) jeżeli umowę zawarto w formie aktu ściśle, prywatnego t. j. nie sporządzonego ani w formie notarialnej ani w formie sądowej, ani też niewierzytelnionego notarialnie lub sądowo.
 - b) jeżeli zawarcie umowy stwierdzone pismem, na którym podpisy uwierzytelniono sądowo;
 - c) jeżeli umowę stwierdza akt notarialny, sporządzony przed notariuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnic austriackiej albo akt, na tymże obszarze uwierzytelniony przez notariusza.

Opłatę wymierzoną przez urząd, który zawiera umowę, należy uiszczyć: znaczkami stemplowymi, jeżeli opłata nie przewyższa 50 zł.; gotówką, jeżeli opłata przewyższa 100 zł. gdy zaś opłata wynosi więcej niż 50 zł.; lecz nie więcej niż 100 zł., to może być uiszczona bądź znaczkami stemplowymi bądź gotówką (§ 18. punkt g rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 listopada 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 123 poz. 713).

Opłata ma być uiszczona — przez dostarczenie znaczków stemplowych urzędowi, zawierającemu umowę względnie przez zapłacenie gotówką w kasie skarbowej — zasadniczo przed podpisaniem umowy przez urząd.

Jeżeli ważność umowy należy od zatwierdzenia przez władzę wyższą, to opłatę można uiszczyć przed umieszczeniem klauzuli zatwierdzenia na piśmie, stwierdzającym zawarcie umowy.

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona **znaczkami stemplowymi**, to urząd, zawierający umowę, nakleja znaczki na tym egzemplarzu pisma, stwierdzającego umowę, który ma pozostać w urzędzie — a mianowicie bezpośrednio po swoim podpisie (stwierdzającym zawarcie umowy), względnie bezpośrednio po klauzuli, stwierdzającej za potwierdzenie przez władzę wyższą. Znaczki mają być naklejone w ten sposób, aby między niemi możliwie nie było odstępów. Następnie należy skasować znaczki stemplowe za pomocą pieczęci urzędowej, a mianowicie w ten sposób, aby na każdym znaczku był jeden odcisk, znajdujący się częściowo na znaczku, częściowo zaś przechodzący na papier lub na znaczek sąsiedni. Bezpośrednio po znaczkach stemplowych ma być umieszczone **zaświadczenie o wymiarze**, w formie następującej:

Opłatę stemplową wymierzono w kwocie . . . zł . . gr
słowami a mianowicie zł . . gr
. . . % (art. . . . u. o. s. 2/ i skasowano znaczki stemplowe w wymienionej kwocie.

. dnia 19 . . r.
Urząd, który zawarł umowę umieszcza zaświadczenie o wymiarze również na tym egzemplarzu pisma, który jest przeznaczony dla współkontrahenta. Zaświadczenie to ma być ułożone w formie następującej: Opłatę stemplową wymierzono w kwocie . . . zł . . gr słowami
a mianowicie od zł . . gr . . . % (art. . . . u. o. s.) i uiszczono znaczkami stemplowymi, umieszczonemi na egzemplarzu przechowanym w aktach urzędowych.

1) W dalszym ciągu wyrażenie urząd oznacza również zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa. —

2) Skróć u. o. s. oznacza ustawę o opłatach stemplowych,
. dnia 19 . . r.

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona **gotówką**, to urząd, zawierający umowę sporządza deklarację w następującej formie.

L.
Deklaracja
celem uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie . . . zł . . gr
słowami wymierzonej przez
3/ od umowy z 4/ o 5)
. dnia 19 . . r.

Pieczęć urzędowa Podpis
i stanowisko służbowe 6).

Urząd zawierający umowę, skierowuje tę deklarację do kasy skarbowej, od której po uiszczeniu opłaty otrzymuje pokwitowanie, powtarzające dosłownie określenie pisma, podane w deklaracji § 38 rozporządzenia wykonawczego). Urząd, zawierający umowę, załącza pokwitowanie kasowe do tego egzemplarza umowy, który pozostaje w urzędzie i umieszcza zarówno na tym egzemplarzu jakoteż na owym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie o wymiarze w następującej formie:

Opłata stemplowa wymierzona w kwocie . . . zł . . gr
słowami a mianowicie od zł . . gr . . % (art. u. o. s.) i uiszczono w kasie skarbowej w dnia (poz. dz. przych.
. dnia 6)

Wszystkie zaświadczenia o wymiarze mają być zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz w podpis, z wymienieniem stanowiska służbowego — tudzież w datę tego dnia w którym egzemplarz, przeznaczony dla współkontrahenta, zostaje mu wręczony lub w datę, ile możności zbliżoną do dnia wręczenia owego egzemplarza. —

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma i nie jest znana najniższa ilość świadczenia ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9. ustawy o opłatach stemplowych), to urząd, zawierający umowę umieszcza zarówno na egzemplarzu umowy, pozostającym w urzędzie jakoteż na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie następujące: Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (art. 9. i 32 ustawy o opłatach stemplowych.)
. dnia 192 . .

- 3) nazwa i siedziba urzędu, zawierającego umowę,
- 4) nazwisko i imię, względnie firma lub nazwa współkontrahenta.
- 5) przedmiot umowy.
- 6) na czas obowiązywania nadzwyczajnego dodatku 10% owego wzór niniejszy ulega nieznacznej zmianie, o czym niżej w rozdziale V.

W przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim, urząd jednocześnie z doręczeniem egzemplarza umowy doręcza współkontrahentowi decyzję, w której oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczona ratami w miarę wykonania zobowiązania. W decyzji tej (§ 74 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych) należy podać: a) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty, b) sposób obliczenia podstawy wymiaru każdej raty, c) stopę opłaty z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych, d) sposób uiszczenia.

Co do sposobu uiszczenia należy odróżnić, która ze stron umawiających się jest na mocy umowy obowiązana do wypłacenia sum pieniężnych. Jeżeli stroną, obowiązana do wypłacania sum pieniężnych, jest urząd, zawierający umowę, (np. jako kupujący albo biorący w najem), to urząd potrąca poszczególne raty opłaty od poszczególnych rat należności umownej. Jeżeli przeciwnie kontrahent drugi ma na mocy umowy wpłacać sumy pieniężne do kasy państwowej, to przy każdej racie tego świadczenia pieniężnego ma wnieść do tej samej kasy państwowej odpowiednią ratę opłaty.

Jeżeli wprawdzie świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo zostaje wypłacona zaliczka (art. 8. ustęp drugi, ustawy o opłatach stemplowych), to urząd zawierający umowę wymierza na razie opłatę tymczasową według ilości najniższej względnie według zaliczki i zarazem zastrzega uiszczenie reszty opłaty ratami, w miarę wykonania zobowiązania. Urząd ma zatem — stosownie do wysokości opłaty tymczasowej — bądź skasować znaczki stemplowe bądź zarządzić uiszczenie opłaty tymczasowej gotówką i zarazem doręczyć współkontrahentowi decyzję w przedmiocie uiszczenia reszty opłaty ratami. Na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego zawarcie umowy, urząd umieszcza zaświadczenie o wymiarze według zasad wyżej podanych — z tą zmianą, że po wyrazach a mianowicie od należy wstawić wyrazy: ilości najniższej, wynoszącej względnie zaliczki wynoszącej oraz przy końcu dodać zdanie następujące: Reszta opłaty zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 ustawy o opłatach stemplowych).

W niektórych przypadkach opłata może być uiszczona ratami, jakkolwiek świadczenie, które ma służyć za podstawę wymiaru, jest ściśle określone. W szczególności: Jeżeli rozmiar świadczenia jest oznaczony za jednostkę czasu (rok miesiąc i t. p.), to podstawę wymiaru ustala się, mnożąc wartość świadczenia rocznego przez tę ilość lat (lub ich części), przez którą ma trwać zobowiązanie (art. 10. punkt. b.) Jeżeli w takim wypadku zobowiązanie ma trwać dłużej niż pięć lat, to urząd zawierający umowę ma na żądanie współkontrahenta wymierzyć na razie opłatę tymczasową za pierwszy okres pięcioletni; po upływie tego okresu wymierza się opłatę za drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania (art. 11) Urząd może zastosować postępowanie powyższe nawet wówczas, gdy współkontrahent tego nie żąda. Okres ostatni może być oczywiście krótszy niż 5 lat, np. w razie zawarcie umowy na lat 8 lub 12. Postępowanie, o którym mowa, można zastosować np. w razie zawarcia umowy najmu lub dzierżawy na czas dłuższy niż pięć lat.

W przypadkach, opisanych w ustępie poprzednim, zaświadczenie, o wymiarze ma być umieszczone na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego umowę, tylekroć, ile razy następuje wymiar opłaty za okres pięcioletni (względnie też przy wymiarze za okres ostatni, krótszy niż 5 lat). Po wyrazach a mianowicie od należy wstawić wyrazy należności za czas od do wynoszącej

Osobna instrukcja, która zostanie ułożona w porozumieniu z Najwyższą Izłą Kontroli, określi sposób czuwania nad prawidłowym uiszczeniem poszczególnych rat opłaty stemplowej w przypadkach odroczenia płatności (przy świadczeniach nieokreślonych i przy wymiarach pięcioletnich) oraz ustali procedurę potrącenia owych rat i ich przelewu na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu.

III. Od wymiaru opłaty stemplowej, dokonanego przez urząd, który zawarł umowę, może współkontrahent wnieść — na ręce tegoż urzędu — odwołanie w ciągu miesiąca od daty zaświadczenia o wymiarze (art. 46 i 47 u. o. s. oraz § 93, punkt h rozporządzenia wykonawczego). Odwołujący się ma do odwołania załączyć bądź doręczony mu egzemplarz umowy bądź jego odpis uwierzytelniony (art. 47). Urząd, który zawarł umowę, przesyła odwołanie wraz ze swoją opinią tej izbie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę (art. 47). Izba skarbo-wa zawiadamia o swem rozstrzygnięciu odwołującego się oraz urząd, który wymierzył opłatę.

IV. W tym ustępie udziela się wyjaśnień o należności i wysokości opłat stemplowych przy tych transakcjach, które są najczęstsze, a mianowicie przy umowach o dostawę (czyli sprzedaż rzeczy ruchomych) oraz przy umowach o robotę.

W tej dziedzinie należy odróżnić dwa rodzaje pism: pisma, stwierdzające zawarcie umowy i pisma, stwierdzające wykonanie umowy. Myślą przewodnią odnośnych przepisów ustawy o opłatach stemplowych (art. 3. 66—74, 90, 91 oraz 136—138) jest zasada, że przy jednej transakcji, mającej za przedmiot dostawę lub robotę, opłata procentowa należy się tylko raz jeden bez względu na ilość pism, wiążących się z tą transakcją. Opłata procentowa ma być pobrana bądź przy jednym z pism, stwierdzających zawarcie umowy bądź przy jednym z pism stwierdzających wykonanie umowy. Przy którym piśmie należy pobrać opłatę w przypadku poszczególnym, nie jest oczywiście pozostawione uznaniu urzędu, zawierającego umowę lecz ma być rozstrzygnięte według następujących norm, podanych w ustawie:

A. Pisma stwierdzające zawarcie umowy.

Pismo takie podlega opłacie stemplowej (w myśl punktu 4 art. 69 oraz w myśl punktu 4 art. 91) tylko w przypadkach następujących:

- 1) gdy zostało sporządzone w formie aktu notarialnego lub sądowego albo notarialnego lub sądowo uwierzytelnionego;
- 2) gdy umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego (t.j. nie sporządzono ani w formie notarialnej ani w formie sądowej ani też uwierzytelnionego notarialnie lub sądowo) jeżeli pismo takie jest podpisane przez obie strony.

Jeżeli zaś akt ściśle prywatny jest podpisany tylko przez jedną stronę, to podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy:

- 3) żadna ze stron umawiających się nie prowadzi przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu albo przedsiębiorstwu, które jest ustawowo zwolnione od tego podatku np.: gdy urząd państwowy, nie sprawujący zarządu przedsiębiorstwa państwowego, zawiera umowę z rolnikiem o dostawę produktów rolnych;
- 4) gdy wprowadzi bądź jedna strona bądź obie strony prowadzą przedsiębiorstwo, określone tylko co w punkcie 3. atoli dana umowa o dostawę lub robotę nie wchodzi w zakres owego przedsiębiorstwa.

Z powyższego wynika, że jeżeli choćby tylko jedna ze stron umawiających się prowadzi przedsiębiorstwo, określone w punkcie 3, a dana umowa o dostawę lub robotę wchodzi w zakres owego przedsiębiorstwa, to pismo, stwierdzające zawarcie umowy, a sporządzone w formie aktu ściśle prywatnego, tylko przez jedną stronę podpisanego, nie podlegają opłacie stemplowej. Zasadę tę stosuje się netylko wówczas gdy sporządzono tylko jedno pismo (podpisane przez jedną stronę, a wręczone stronie drugiej), lecz także wtedy, gdy umowa przyszła do skutku drogą wymiany pism (listów), z których każde jest podpisane tylko przez jedną stronę.

Oferta zasadniczo nie podlega opłacie, gdyż sama przez się nie stwierdza zawarcia umowy. Podlega opłacie tylko wyjątkowo, a mianowicie, gdy jest sporządzana w formie, podanej wyżej w punkcie 1 niniejszego działu [A] i zarazem wartość przewyższa 100 zł. w takim razie opłata przy wartości, nie przewyższającej 1000 zł, wynosi 1 zł, przy wartości wyższej niż 1000 zł opłata wynosi 3 zł (art. 139.)

Przyjęcie oferty podlega opłacie, gdyż zachodzi jeden z warunków, podanych wyżej w punktach 1, 3 lub 4 niniejszego działu A. W braku tych warunków przyjęcie oferty podlega opłacie tylko wówczas, gdy jest umieszczone na tym samym papierze, na którym jest wypisana oferta (wtedy bowiem zachodzi warunek, podany wyżej w punkcie 2)

Zamówienie (zapotrzebowanie), jeżeli następuje z powołaniem się na otrzymaną ofertę, podlega zasadom, podanym w ustępie poprzednim co do przyjęcia oferty. W braku takiego powołania się zamówienie należy uważać za ofertę.

Przyjęcie zamówienia, stoi na równi z zamówieniem dokonaniem z powołaniem się na otrzymaną ofertę.

Ciąg dalszy nastąpi.

Dział nieurzędowy.

Zastępców

jako podróżujących (agentów) poszukuje się za wysokim wynagrodzeniem na prowizję do przedsiębiorstwa branży maszynowej od zaraz lub później.

Zajęcie stałe dające możliwość długoletniej pracy.

Reflektuje się tylko na siły pierwszorzędne i obeznane z sprzedażą maszyn.

Zgłoszenia „Par” Poznań, Al. Marcinkowskiego 11 pod 54,176.

Okna lano żelazne budynkowe,
Papa do pokrywania dachów,
Cement portlandzki,
Cegła i płyty szamotowe,
Koryta glazurowane dla koni i bydła
poleca
St. Matuszewski, Śrem ul. Kościuszki.
Telefon 40.

Nadzwyczaj interesujący
ilustrowany popularny tygodnik

„Radjowelt“

o 64 stronach, w wykonaniu rotografurowym, przynosi oprócz radio-programów wszelkich europejskich stacji nadawczych ciekawe aktualności i rozprawy techniczne.

Numer pojedynczy 1.— zł.

Numery okazowe gratis.

Wiener Radjoverlag Wien I.

Pestalozzigasse 6.

Druki

wszelkiego rodzaju wykonuje
Drukarnia Centralna w Śremie.

Ogłaszajcie
się

W O R E D O W N I K U !